

PŁOCIENNIK (5) *sb m*

sg *N* pł(o)ciennik (5).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Ten, kto zajmuje się wyrobem lub sprzedażą płótna; linteo Murm, Mymer¹, BartBydg, Cn; lintearius Murm, BartBydg, Cn; liniarius, liniffo, linifio Cn (5) : Linteo, eyn leynen weber ader leymmet verkauffer Płócyennik. Murm 183, 185; Mymer¹ 14; BartBydg 82b; [Jan wiłfokiręka thefcharz, a Schimun grebner płocziennik [...] swiadzeczthwo [...] ślą widali ZapWpolActAdw 1550 205/212; Volck Rrr; TomZbrudzBrul Gen 14/23; ArtNom K8v].

W porównaniu (1): Wzgárdził mnie pokoy włzeláki: Bo Bog/ iák płóciennik wątek/ Odciął poćiech moich łzczątek. GrabowSet G4v.

MC